

למען תספר

הר' דניאל הי"ד

סיפור בענייני המקדש

ההשגחה הפרטית שבין מוסך למטאטא

בסייעתא דשמיא הוא ראה שם חובש בכיר והזעיק אותו והחובש העניק לה עזרה ראשונה קריטית עד שבא אמבולנס ואמר לאלהיו שהדקות היו ממש קריטיות וייתכן שתושייתו מנעה מהילדה להיות נכה כל חייה, אלהיו שב להווה, עמד מול האישה הזועמת, ופתאום התמונה הושלמה, "סילחי לי, הוא שאל בקול רועד מהתרגשות, "מה שלום הבת שלך?", האישה עצרה את שטף דבריה, המומה: "איזו בת?", "זו שנדרסה ליד בית הספר", השיב אליה, האישה קפאה במקומה, "איך אתה מכיר את הסיפור הזה?!", אליהו השפיל את מבטו: "אני הוא זה שסימנתי לך לנסוע קדימה באותו בוקר", השתיקה ששררה ברחוב הייתה רועמת, האישה, שעד לפני רגע הייתה כלהבה, נראתה כמי שראתה מראה נבואי, "זה אתה? אתה לא יודע כמה אני ובעלי חיפשנו אותך! אין לי איך להודות לך – הבת ברוך ה' בסדר, וכולנו יודעים שזה בזכותך, רצינו להודות לך בכל דרך אפשרית", קולה התרכך לחלוטין: "על הרכב הזה? בוודאי שאני לא דורשת דבר, לו ידעתי כוחו של ה' הייתי מגיבה אחרת לגמרי!", אליהו פנה לדרכו מהורהר, רק אתמול עשה ככל שביכולתו כדי לא לפגוע בכיסו של יהודי, והיום הקב"ה השיב לו כפל כפליים – גם חסך ממנו הוצאה גדולה, ובעיקר לימד אותו שיעור מוחשי על כוחו של ויתור ועל קטנות דעתנו אל מול הנהגת הבורא, המגלגל את הדברים בכוחתו הנשגבה.

מוסר השכל לתקופתנו

אנחנו נמצאים בעיצומם של ימי בין המצרים, ימים שבאו להזכיר לנו עד כמה זה לא טבעי שעוד אין לנו בית מקדש, עד כמה חמור הדבר שלא הקרבנו היום את קרבן התמיד ושלא פסחנו את הפסח האחרון בירושלים עם קרבן פסח, בעלון, אנחנו מדברים רבות על חובת ההשתדלות המעשית שיש לנו בזה וכמו שמי שרוצה לבנות בית מגורים לא יסתפק בתפילה שירד ביתו משמיים אלא הוא יעשה את כל ההשתדלות לבניית ביתו תוך שהוא מתפלל על כל צעד ושעל בבנייה שיעלה יפה ויצליח, והדברים קל וחומר ומה בבית בשר ודם כך, בביתו של הקדוש ברוך הוא לא אחת כמה וכמה שצריך לעשות את מירב ההשתדלות, וכמאמר הידוע שכמו שיש למעט בהשתדלות בעניינים גשמיים, כך יש להרבות בהשתדלות בעניינים רוחניים, לדאבוננו יש שמלעיינים כלפינו שבאנו לבטל את ההשתדלות הרוחנית שצריך לעשות למען בניין בית המקדש וכאילו אין מקום לתפילה ותיקון המידות, אך בואו ונתחד את הדברים, ודאי שעיקר ההשתדלות צריכה להיות בתפילה ותיקון המידות, וכבר אמרו רבותינו שבית המקדש השני נחרב בעוון שנאת חינם, ואם כך בראש ובראשונה יש להתחזק באהבת חיים (וכן, גם אם אתה לא עולה להר הבית, אתה עדיין צריך לאהוב גם את מי שעולה...) וכמו שלמדנו ממידותיו הנעלות של אלהיו גיבור הסיפור, אמרו חז"ל (סנהדרין צ"ב ע"ב) שבשעה שהחריב נבחרדאן את בית המקדש, יצאה בת קול ואמרה לו בית שרוף-שרפת, קמח טחון-טחנת, כי עיקר בניין וחורבן הבית תלוי במעשיהם של ישראל, בואו ונתחזק באהבת חיים, ובזכותה נוכח לבנות את המקדש בחומר וברוח.

הסיפור שלפנינו אירע עם חבר טוב שגר בשכונתי, שמו אליהו (שם לא ברור) השעה הייתה מאוחרת כשאלהיו שמע את הרפיקות ברלת, בפתח ניצב שכנו, אברך יקר שכל עולמו תורה, אלהיו, אני נבוכך מאוד, אמר השכן בקול רועד, אבל ברורוס קטן שביצעתי, שפשפתי לך קצת את הרכב, אני לוקח עליי את כל האחריות והעלות, אלהיו, אברך בעצמו, הביט בשכנו המסכן ומיד הניח יד על כתפו, "הירגע, שכן יקר, הכל משמיים, ובוודאי שאיני כועס, בוא נרד לחנייה ונראה כמה מדובר", בחנייה נגלה לעיניהם מחזה לא פשוט: ההגדרה 'שפשפתי לך קצת את הרכב', הייתה מאוד עדינה, הטמבון האחורי היה מעוך כליל, אלהיו חש תחושת מועקה; מחד, אי אפשר להשאיר את הרכב כך ותיקונו כרוך בפחחות רצינית ורביעה מקרה הטוב, ובמקרה האחר בהחלפת הטמבון בחדש, ומאידך – איך יבקש תשלום מאברך שפרנסתו דחוקה? הבזק של רגע צפה בו השראה, ומוחו הגה רעיון, "יש לך זמן וכוח? בוא נעשה זאת בעצמו, אלך נחטוק את עלות המוסך", וכך פתחו שניהם בניסיון לתקן את הרכב המעוך, מתברר שהקבי"ה חונן את ברואיו בכישרונות חבויים אליהו, שלא נגע מעודו בכלי עבודה, גילה לפתע יכולות של מוסכניק מנוסה, בעזרת מקל מטאטא, תושייה רבה ושעות של עבודה מאומצת, הצליחו השניים, בניצוחו של אלהיו, להחזיר את הטמבון לצורתו המקורית, אלהיו אף רכש ספריי צבע מכספו הפרטי, כדי לא להוציא כסף מאברך, כמובן, כדי להשלים את המלאכה, כשהסתיים היום, מלוכלך ושחור מפיח אך לבן בלב יתור מחמיי, הודה אלהיו לה: "זכיתי להסתדר מבלי להכביד על כיסו של בן תורה".

אך כאן לא תם הסיפור, למחרת, אלהיו נקלע לסיטואציה בכביש צר, בשל החלטה רגעית, הוא שפסף קלות רכב שהגיע מולו, הנהגת יצאה מהרכב וזעמת, קולה רועם ברחוב: איך לך עניינים? תתבייש לך, אני דורשת שתתקן את זה אצל פחח עזר היום! אלהיו הביט ברכב המשופסף, ניכר היה שזה לא השפשוף היחיד שלו, למעשה השפשוף החדש דווקא השתלב טוב בנוף השריטות והשפשופים שכבר היו על דלת הרכב, הוא חש רצון להשיב לה כגמלה ולומר לה: "נראה לי התבלבלת ואת חושבת שיש לך איזה מרצדס חדשה, ואפילו אם כן ככה לא מדברים", אך הוא מיד נזכר במידת הוותרנות שלא מספידים ממנה, הוא נשם עמוק ואמר בשלווה: "הכל בסדר גברת, נלך למוסך ונסדר הכל, רק חירגעי", תוך כדי דיבורו, ליבו החל לתהות: "מניין הגברת הזו מוכרת לי בטוחני שזו לא הפעם הראשונה שאני נפגש איתה?", עורו תוהה ופתאום הוא נזכר, המחשבות נדרו לאחור, אל בוקר אחד לפני שלושה חודשים וחצי, הוא נזכר בצעקת כאב מחרידה ששמע ליד בית הספר, בשעה שלקח את בנותיו, רכב שנסע ברורוס מחץ את רגלה של ילדה קטנה, הוא זכר איך זינק לעבר הרכב, דפק על החלון, וצעק לאישה הנהגת: "שימי D וסעי קדימה, מהר, עלית על רגל של ילדה!", הוא נזכר בבהלה והשיתוק שאחזו באותה נהגת כשגילתה שאותה ילדה היא לא אחרת מאשר הבת שלה שבדיק ירדה מהרכב לכיוון בית הספר, והוא, אלהיו, הוא זה שהרים את הילדה מהכביש והניח אותה ברכב, חיפש איש עם ידע בעזרה ראשונה ואיך

הלכות קודם עליה להר הבית

בעל קרי אסור מן התורה להכנס בהר הבית עד שיטבול, ולכן חייב כל אדם טרם כניסתו להר הבית להחזיק כל גופו במים חמים, ולהפוך שערו קודם שטובל, ולבדוק ולעייין בכל גופו שאין לו זיעה ושאר חציצה, וכן לבדוק שאין לו קשרים בשערות או בזקנו קודם שטובל. ורק דברים שדרך להקפיד עליהם יש להסירם לגמרי שלא יהיו לו חציצה, אבל אם לא רגיל להסיר את אותם כתמים שיש עליו כשיש לו אירוע חשוב אינם חוצצים. והטבילה במקוה היא זק במקוה שכשר לטבילה דאו' – שמועיל הלכתית גם לנשים.

העלון מוקדש

להצלחת וישועה: חיים ורמי בני יפה בכל העניינים. יעקב ומשה חיים בן אסתר. לע"נ: יצחק בן חיים ז"ל. **להצלחה בכל העניינים: הרב דוד שרו וב"ב מטבריה, וכן אברך ת"ת מירושלים שמדפיסים את העלון מידי שבוע במאות עותקים לזיכוי הרבים! וקנאת סופרים תרבה חכמה... כל אחד מוזמן לזכות לשלוח בקשה במייל ולקבל את העלון ולהדפיס בעירו, וזוכה במאות שעות של תורה.**

עלייתי וזושעתי

מאת הר' אליהו הי"ד

השבוע רציתי לנסות בדבר הקשור בקשר הדוק להר ה' בעניין מעט שונה, לאחרונה בעירנו נתיבות עם ישראל התחיל להתעורר לדרוש יעשו לי מקדש, על ידי דגלים עם תמונת ביהמ"ק והפסוק "ועשו לי מקדש", מתוך אהבת ה' כעין הפסוק "ודגלו עלי אהבה", ואחד הפעילים שפנה לבעלי עסקים ובתים לתלות אצלם דגלים מספר לי שהיה התלהבות ברמה עצומה, ואנשים רדפו אחריו ורצו גם בשבילים, והישועה שקיבל, היה לו עיקול על החשבון של כ 8000 ₪ ובאותו יום שתלה 5 דגלים אחרי כמה שעות קיבל הודעה שהפחיתו לו 5000 ₪ אחרי יומים תלה עוד שני דגלים מייד א"כ קיבל הודעה שהפחיתו לו עוד 2000 ₪, וזה לא נתפס כמה השפע שה' משפיע למי שפועל לכבוד ביתו, ואני מוסיף שגם אני תליתי דגל וקיבלתי מייד אח"כ 1500 ₪, כל אחד יפיר את זה כרצונו אבל אני יודע שמי שעשה את הקידוש ה' הוא לא הפסיד (מי שרוצה לתלות שיעשה לשם שמים לעשות נחת רוח ליוצרינו ולא לשם שחך).

דרושים מחזיקים להצטרף בשותפות הפצת העלונים שמודפסים במאות עותקים

בכמה מקומות בארץ ב"ה לזיכוי הרבים ניתן להתקשר לפ"ל: 054-8406387

ניתן להמדיש להצלחה לרפואה לזדעש"ם ולהבדיל לע"נ... זרבים ראו ישועות...

לקבלת העלונים, להפצה, הערות והארות ותורמות ניתן לפנות במייל: a0583229745@gmail.com

תמונות השבוע

הר הבית והמקדש בימינו

הר' עובדיה י' הי"ו

מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון
להשתתפות בהוצאות הספרים ולהקדיש לע"ז או הצלחה
יש לפנות למייל שבתחזית העמוד הקודם

האם יש יהודים שמאסו בבית המקדש?

אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני שמואל א' קו) "בשלושה דברים עתידים למאוס: במלכות שמים ובמלכות בית דוד ובבניין בית המקדש... אין ישראל רואים סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו את שלשתם" עכ"ל.

אבל יש לתמוה על זה לכאורה הרי כל התפילות אנחנו מתפללים על בנין בית המקדש וכל שנה בוכים בתשעה באב וכו', וא"כ למה אומרים שמאסנו?

אלא על כורחך שלא די בזה שאנחנו מתפללים שזה טוב אבל לא העיקר, אלא אנחנו צריכים לדרוש בפועל ממש את בנין בית המקדש, וכל זמן שאנחנו לא עושים זאת המדרש אומר לנו שאנחנו מואסים את בית המקדש, ולא רואים סימן גאולה עד שנבקש ונדרוש את האישור לבנות את בית המקדש.

וכן ראה בספר שמירת הלשון להחפץ חיים (ח"ב פ"ז) שכתב "והנה אם הייתה לנו רשות לבנות בית המקדש והיה צריך כסף לזה, ידוע דכל אחד מישראל היה מנדב בנפש חפצה כל מה שבכוחו לזה כדי שיהיה לו חלק בהבית המקדש..." עכ"ל, וא"כ גם החפץ חיים ממתין רק לאישור לבנות.

וכבר אמר דוד המלך ע"ה לעם ישראל: "ויצו דוד לכל שרי ישראל לעזור לשלמה בנו... עתה תנו לבבכם ונפשכם לדרוש לה' אלקיכם, וקומו ובנו את מקדש ה' האלקים" (דברי הימים א' פרק כ"ב פ"ז - י"ט). ומדברי דוד המלך למדנו שמי שדורש את ה' זה לא רק לבקש מה' ולהתפלל שיהיה בית המקדש, שזה חשוב מאוד אבל לא רק זה העיקר, אלא מי שדורש את ה' זה לקום בפועל לבנות את בית המקדש.

מכון אגרות עובדיה

ככה נראים הערבים בהר הבית בשעות שיהודים לא נמצאים, האם אנחנו מעדיפים את המחבלים האלו יותר מיהודים שבאים להתפלל? האם קריאות לרצח יהודים טובים יותר מהקרבת קרבנות? לחלל שבת בשביל פיקוח נפש מותר אבל ללמוד את הלכות הר הבית ולראות שמותר וחובה לעלות להר הבית אסור? אז למה אנחנו לא מוכנים לשנות את המציאות, למרות שהמציאות כבר השתנתה, והיום אלפי יהודים מידי שבוע עולים וכל הר הבית הכי רגוע בעולם, אבל עדיין לא הגענו ליום שנוכל להקריב קרבנות ולבנות את בית המקדש, ובשביל להגיע ליום זה צריך בדיוק רק אותך, כשגם אתה תבוא והוא יבוא וכו', הר הבית יהפך כולו למקום השראת שכינה ועבודת ה'. ומי שבכל זאת לא מעוניין בזה כנראה שמעדיף מחבלים ממזרח ירושלים מאשר תפילות ומצוות דאוי' בהר הבית.

בכל שבוע יש אפשרות להצטרף לנסיעה להר בית ה' (בוריונות) לאחר טבילה במקווה.

למעוניינים מנתיבות: 054-8406387

למעוניינים מבני ברק: 055-6764266

להתאבל על החרבן או לרקוד

הר' עובדיה י' הי"ו

מתוך הספר אגרות עובדיה - המקדש בהר ציון

מסתמא גם אתה אומר בימים אלו בפרט - תיקון חצות, ואם אתה מתבונן אתה תראה או לפחות רק תחשוב על הר הבית בימינו, ותראה שכל מה שאתה אומר בתיקון חצות קורה בדיוק עכשיו מול עינינו, "מזמור לאסף אלקים באו גויים בנחלתך טימאו את היכל קדשך"... רק הבעיה שיש צדיקים שרוצים לעשות סוף לביזיון בבית ה' אלקינו, אך הם נתקלים בהרבה קשיים ומחסומים ומתנגדים, למרות שאנחנו מתאבלים על החרבן ורואים אותו מול עינינו, ויש גם שממשיכים לרקוד במעגלים ולשמוח בכותל המערבי, וכי מצאנו תחליף לתרי"ג מצוות? קיום כ 200 מצוות דאוי' זה לא בכותל אלא בהר הבית, וכי השכינה שבהר הבית שרואה אותנו רוקדים ושמחים בכותל זה לא לרקוד על חשבון צער השכינה, שאנחנו רואים את הבית של ה' עם השכינה נמצאת בשבי בידי הישמעאלים, ובמקום להוציא אותה אנחנו רוקדים ושמחים? במקום להוציא אותה מהשבי אנחנו מזניחים אותה ואח"כ בוכים למה אין בית המקדש, אם נצא מהאדישות ונעלה להר ה' נוכל לראות מהר מאוד בכבוד השכינה - כהנים בעבודתם ולויים בדוכנם, כי הכל תלוי בך.

מכון אגרות עובדיה